

1.) Kõna rahwa kääst kuulles minu, et wanal ajal Kuruuse mõislas Kõri wistammas üks orra Tulas on elanud. Se on õige kangeft ja inimseft rahwaft peres ja loft perja. Ta piinand ka mända üht eht tuijt mure, münd loft eegoni elofult naha juttud selgust wälja mütida. Kui keski neer mäs jääl wellus naise wõttand, siis õpinime öö pidi neerin ikke Mõisas orra Tulasest talluda elama.

Enne surma jäänud se orra nii wistass ja siidurias, alifand mitte austat aiguse wõttes ei eländ ega furd tõe.

Kõmanas ei jaksand enam tõe siinwa, siis toodud kätist imetajad naised, need immetund toft rända mööda, las emad wõetid lapsed aiga Dago nii et naha siirime kes seft koolis.

Kui nōmel nuijel wõhū öld rimma piima, selle rimma pāad mūrinđ to pahalanē purras.

2.) Selle surma naise tütar Liina, kuuli jeda juttu ja rāaris siis desii. Minu käisim 1886 aas. Kuruuse Mõisas tüdi tütreid wõõrsis. Meie jutt joonfi sa aiga mōōdā wana aigade pāule, minna tēdi tüttar ja toifse farste tütrinud. weid

minu Mõisa põnninõulle, näitafid jääl üht suurt punase ja roheliise trübuljens wärawatu, õige pitka kättri. Nāwad teedafid ööllā: „Se on niina da see olema kuulles, wana Tulasest kättri. Meie tõmpfima tofe rifu tagant wällä ~~et~~ anna alle ja rattufusimma toft kui ime asja.

Kõna telmend ja allitand pool mādā matrats ja pāa alus pādi öled ka kättri fees weel alles. 3.) Kätter, Gustaw Tenorist ütles et tūmā nōw wana rahwa suust kuulles: „Üks neer pruut wõõdē Mõisa herre juure õpinifens öōrs magada. Lūdi ja julge pruut wõttand õige torāwē pus nea pihuse, kui orra aaxand tādā jōw rāiduma, et pruudiga abemata toōd ulgada. Tōāl tõmband pruut pus noaga orra maa maha. — See tõnum mead Mõisast mõisa, sinnes fāadik jūānd see rumal pruut maha.

4.) Rōgitarfer, Üks orra öld wāgā wōl; peresünd armatunult wāsi tōi inimisi rōkoma do aig. Ka surma aiguse ei ole ta muidu rahū ega (inglānist) fāand, siis loft ühte puh ku inimisi oma aiguse aambri unse toge perstā. —